



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **S. O.**, zastoupeného Mgr. Terezou Landfeldovou, advokátkou se sídlem v Liberci, Svojsíkova 7, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 5. 2004, č. j. 30 Az 239/2003 - 34,

**t a k t o :**

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna Mgr. Tereze Landfeldové, advokátce se sídlem v Liberci, Svojsíkova 7, **s e n e p ř i z n á v á**.

**O d ů v o d n ě n í :**

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 30. 7. 2003, č. j. OAM-370/VL-07-K01-2003, nebyl stěžovateli dle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti namítal stěžovatel stížní důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím krajského soudu, neboť Krajský soud v Hradci Králové „neposoudil jeho žádost o sloučení věcí a nařízení jednání, ve které žádal o sloučené řízení proti rozhodnutí OAMP MV ČR“. Stěžovatel dále poukázal na fakt, že ze skutečností, které uvedl v rámci azylového řízení, je zřejmé, že v případě jeho návratu na Ukrajinu bude vystaven značným těžkostem. Navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se s ohledem na její obsah k ní nebude vyjadřovat, přičemž plně odkázal na správní spis a navrhl nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 28. 1. 2003 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 18. 3. 2003 byl se stěžovatelem veden, v ruském jazyce za účasti tlumočnicka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatel uvedl, že na Ukrajině pracoval u policie a v době prezidentských voleb hlídal určité oddělení. Byl svědkem falšování volebních lístků, které oznámil svému nadřízenému. Druhý den mu započali vyhrožovat cizí lidé. Situace se opakovala i při volbách do městského zastupitelstva. Do České republiky odešel poté, co prodal byt a změnil si jméno. Pobýval zde nelegálně, dostal správní vyhoštění, chtěl by zde žít a pracovat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

S ohledem na fakt, že stěžovatel uvádí jako právní důvod kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je třeba se vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal. Krajský soud v Hradci Králové při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu uvedený soud právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně a stejně tak se rozhodnutí krajského soudu (obdobně jako předcházející rozhodnutí správního orgánu) dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku, a to jak o zamítnutí žádosti o udělení azylu, tak i o nevztážení překážky vycestování na případ stěžovatele.

K námitce stěžovatele, že v případě jeho návratu na Ukrajinu bude vystaven značným těžkostem, Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, a to pro její novost.

Dalším stížním bodem stěžovatele spočívajícím v poukazu na neposouzení jeho žádosti o sloučení věcí a nařízení jednání se Nejvyšší správní soud nezabýval, a to pro jeho nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadá vydání takového rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznese, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Ustanovená advokátka však v dané věci neučinila žádný úkon právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se jí žádná odměna nepřiznává.

**P o u ě n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2005

JUDr. Radan Malík  
předseda senátu